

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNEN

N:o 5

M A J

1900

Dina dyrbaraste skatter.

Göm i hjärtat och göm väl
Ordet, som till frälsning skänktes,
Som för fattig dödsdömd träl
Visar på det blod, som stänktes,
Och uti hvars rena flöden
Finnes lif, som dödar döden.

* * *

Göm i hjärtat och göm väl
Sanningen, som ljuft dig hälsar
Från ditt fadershem, o själ;
Som ger bud att fadren frälsar!
Ack tag mot, hvad dig är gifvet:
Vägen, sanningen och lifvet.

Aug. B.

Upplifva den nådegåfva, som i dig är!

(2 Tim 1: 16).

Kristi apostel eller sändebud, Paulus, har skrifvit denna sköna uppmaning till sitt andliga barn, Timoteus, hvilken han kallar sin käre son. Denne Timoteus hade af Herren undfått en nådegåfva, den nämligen att predika Jesu Kristi evangelium. Jämte det, att han hade blifvit ett Guds barn genom tron på Herren Jesus, hade han fått en särskild gåfva, efter som Anden hade velat gifva honom en sådan. Denna gåfva kunde nu Timoteus *upplifva* genom vissa åtgöranden från sin sida samt få den *förökad* och *förstärkt*. Sättet att upplifva nådegåfvan var att stärka sig i nåden, ja, äfven genom att bedja om gåfvans utveckling och härdande samt genom att arbeta. På samma sätt är det ännu i dag: hvarje på Kristus Jesus troende ung man och kvinna har fått en särskild nådegåfva, ett särskildt kapital af gåfvor, med hvilka de kunna och böra tjäna Herren. Somliga hafva fått den gåfvan att predika, andra att sjunga, andra att bedja, åter andra att leda, styra och ordna ett andligt arbete. Och hvem har icke fått någon gåfva att tala med människor om det enda nödvändiga m. m. Alla dessa gåfvor äro nådegåfvor och kunna utvecklas, alldeles som de naturliga anlagen. Gåfvan att vara mekaniker kan utvecklas till sin högsta höjd. En ung gosse med den gåfvan kan bli den skickligaste ingenjör. En annan med byggnadsanlag kan bli den skickligaste byggmästare. En tredje med den gåfvan att förstå sig på politik kan bli en skicklig statsman o. s. v. Men icke utvecklas någon af dessa gåfvor genom lättja och maklighet; nej, tvärt om: de förminsas, de försvinna därigenom. Den, som icke öfvar det, han har, och utvecklar sig, han förlorar så småningom sin gåfva. På ett oförklarligt sätt varder äfven det, han har, gifvet åt en annan. Det förhåller sig så äfven med våra andliga pund: de växa genom det, att de användas troget inför Herren. Om en yngling har gåfvan att tala eller predika Herrens ord, så är måhända icke den gåfvan stor i begynnelsen, men är ynglingen trogen och beder Herren om nåd och kraft att i ödmjukhet verka därmed, så växer gåfvan. Ingen af de stora profeterna hafva varit stora från begynnelsen, åtminstone har ingen från början varit, hvad han sedan blifvit.

Moody ansågs ju till att börja med icke ens duga i söndagsskolan, men se, huru han upplifvade sin nådegåfva! Med honom bortgick världens enklaste och kanske varmaste evangelist. Tänk härpå, unge man! Spurgeon var ej som yngling, hvad han var som fader i Kristus, men genom att förnyas i sitt sinne gång efter annan, blef han, det han var. Vi äldre predikanter hafva alla varit nybörjare. Och hade någon af eder, unga vänner, hört min första predikan, då allt svartnade för mina ögon, då haden I sagt: han blir ingen predikant. Nu är jag dock detta och har nog odlat min gåfva, ehuru jag önskade odla den mer. Om missräkningar göras, får det ej nedslå modet hos oss. Nej, nya tag! Genom öfning af kroppsarbete härdas musklerna; likaså öfvas de andliga gåfvorna genom andligt arbete. Gå ut en söndags f. m., om du kan det, sprid en traktat, tala med en sjuk eller ännu mer: bär någon maträtt till honom, tala med honom, bed med honom och gör sedan om det samma vid lämplig tid, men mellan de olika tillfällena att så tjäna, bed Gud om kraft, lägg fram ditt eget arbete, din lilla mission i bön till Herren, och du får kraft. *Upplifva* din nådegåfva!

Ett annat sätt att upplifva sin nådegåfva, att den mer och mer blir duglig, är ett flitigt bruk af Herrens ord. Ordet renar och föder nya heliga uppsåt och beslut. En god bibelläsare får del af hemligheter, som en icke flitig bibelmänniska aldrig får del utaf. Läs därför din bibel, och din ande skall hemföra till ditt hjärta, håg och sinne medel, som upplifva din nådegåfva.

En sak till. Umgås med äldre bepröfvade kristna! Alltid böra troende unga på hvarje plats söka inträde med den Guds församling, som finns i deras närhet, ty där böra de utvecklas vid församlingens gemensamma sammankomster.

»Unga sjunga med de gamla,
Sig församla jordens böner
Kring den störste af dess söner.»

C. M. J—n.

De höjder, dit de stora männen hunno,
Ej med ett enda vingslag blott de vunno;
Nej, medan andra på sitt läger sofvo,
De också nätterna åt mödan gåfvo.

W. M. Thayer.

Till Ungdomsvännen.

Du kommer, käre Ungdomsvän,
Till oss en gång i månaden.

Du alltid efterlängtd är,
Och oss du vorden är så kär,

Vår Ungdomsvän!

Tack för allt godt, du med dig för!
Du goda, ädla tankar strör
Uti vår krets. Ja, fortsätt än!
Gud gifver nog välsignelsen,

Vår Ungdomsvän!

Allt rent och skönt du har oss lärt,
Och stort och ljust du oss beskärt.
Vi många goda »vinkar» fått,
Du vårt behof så väl förstätt,

Vår Ungdomsvän!

En önskan varm: »Gud signe dig!»
Nog stiger upp så innerlig
hos mången, som dig väntar än.
Välkommen nästa gång igen —

Vår Ungdomsvän!

Du fyller visst en stor mission.
För ungdomen till Kristi tron,
Och Gud, som vill ha världen all,
Dig rikligen välsigna skall,

Vår Ungdomsvän!

O, kom allt fort, för med en fläkt
Af vår, till lif ur vintern väckt!
O, kom med glädje, ljus och tröst
Och tala mod till sorgsna bröst,

Vår Ungdomsvän!

Blif oss ett fast föreningsband
För unga uti Sveriges land, —
Ett bud att fast i ledet stå,
Tills vi af Jesus kronan få,

Vår Ungdomsvän!

S. L.—n.

Tankar och bilder.

För Ungdomsvännen

af HJALMAR SUNDQUIST.

Det är alltid bäst att se uppåt. Tusende unga män och kvinnor förkrympa sina själar genom att ständigt låta sina ögon hvila vid jorden. De soliga höjder, som genomtränga molnen, fångsla aldrig deras blickar, och den klarblå himmeln, som hvalfver sig öfver deras hufvuden, hafva de aldrig sett.

Det berättas om en man, som en gång i sin ungdom fann ett guldmynt på gatan. Sedan dess lät han alltid sina blickar följa marken, sökande efter mynt. Under en lång lifstid fann han ett ganska ansenligt antal guld och silfvermynt, men under hela denna tid såg han aldrig de sköna blommorna och träden, som öfverallt omgäfvade honom. Han fick aldrig njuta af de solbelysta kullarna, de majestätiska bergen och de leende dalarna, där han gick fram. Han såg aldrig det azurblå himlahalvvet öfver sitt hufvud. För honom var denna sköna värld ingenting annat än en dammig väg, en ödslig plats att söka guldmynt på.

I verkligheten är detta tusentals människors historia. Dessa lyfta aldrig sin själs ögon uppåt. De lefva endast för att samla rikedomar, lägga fält till fält, vinna makt, ära och anseende eller söka nöjen och njutningar. Om ock deras sträfvan sträcker sig en smula högre, höjer den sig dock aldrig öfver det jordiska. De lyfta aldrig sina ögon upp till de eviga höjderna. I deras panorama finns ingen blå himmel. De hafva inga himmelska syner. De äro utan Gud i världen.

Vi växa i den riktning våra ögon blicka. Vi blifva till sist lika det föremål, på hvilket vi mycket och oafvänt se. Och vi äro skapade för att se uppåt. Det grekiska ordet för människa betyder uppåtseende. En gammal författare har sagt, att Gud gaf åt människan ett ansikte, som är riktadt uppåt, och befallde henne att se mot himmeln och lyfta sitt anlete mot stjärnorna. Och dock är det så många, som aldrig rikta sina hjärtan och sina blickar mot ljuset. De bedja aldrig. De rikta aldrig en tanke upp till Gud, sin skapare. De tillbedja aldrig den fader, från hvilken hand de dagligen mottaga så mycket godt. De hafva intet öga för de ting, som äro osynliga. Och detta afstämplar sig i deras lif. De blifva som mullvädar, gräfva ned sig i jorden, och med jorden förgås de. De finnas,

som påstå, att ursprungligen färdades örnen på samma sätt som sköldpaddan. Men han började se uppåt och längta efter friheten i rymden, och med denna uppåtsträfvande längtan växte under seklernas lopp hans vingar, så att han nu kan sväfva omkring bland molnen, under det hans gamla kamrat, sköldpaddan, ännu nöjer sig med att ligga i dypölen. Hon kommer aldrig upp till molnen, ty hon ser aldrig ditåt.

Det är Gud, som vi människor behöfva. Vi må hafva allting annat, men utan Gud sakna vi det, som allena kan göra lifvet rikt och lyckligt. Vi veta, hvilken underbar förändring, som skedde med Jesu lärjungar, då den helige Anden kom öfver dem på pingstdagen. Från att vara svaga och tvekande blefvo de starka och frimodiga. Kraften från höjden hade blifvit deras.

En engelsk författare talar om en man, som, fastän han bodde på ett ödsligt och ofruktbart lämland vid havvet, alltid talade med sina grannar om de rika guldbeströdda berg, som hans ögon sågo. Hans grannar kunde icke se några berg. De bara logo åt hans vackra hägringar, såsom de kallade dem. Han vidblef dock sin tro. En dag seglade han åstad för att finna sina drömmars berg, och omsider kom han tillbaka, belastad med skatter. Världen ler, när den troende sjunger om sin tros härliga utsikter och lyfter sina ögon mot de eviga höjderna. Och dock äro de mest verkliga skatterna i hela universum den kristna trons skatter. De berg och kullar, som våra naturliga ögon kunna se, skola försvinna. De äro redan nu i ett tillstånd af upplösning, och en dag skola de vara fallna, men då stå de eviga, solbelysta höjderna kvar. Den, som skådar upp till dem, skall ej blifva besviken. Unge vän. *Se uppåt!*

St. Paul, Minn den 26 mars 1900.

”HEMMET,”

säger dr. Channing, »är högskolan för alla mänskliga dygder. Dess omsorger, glädje, sorger, leende, tårar, hopp utgöra de stora grunddragen i en människas lif. En man må gå hit eller dit, hemmet är dock den brännpunkt, till hvilken hans hjärta trängtar. Tanken på hans hem gör hans arm stark och hans arbete lätt.»

HJALMAR SUNDQUIST.

Vi vilja denna gång presentera för våra läsare bilden af den synnerligen omtyckte författaren till artikelserierna: »Vid vägkanten» samt: »Tankar och bilder,» af hvilka den förra tillhörde Ungdomsvännens förra årgång. Af den senare, som är påbörjad innevarande år, följer fortsättning i detta nummer. Hvem har icke med största intresse läst dessa om godt omdöme och skarp iakttagelseförmåga vittnande uppsatser och därur hämtat många viktiga lärdomar!

Hj. Sundquist föddes i Husby församling af Kopparbergs län den 18 april 1869 och hade förmånen att redan i barndoms-hemmet under troende föräldrars inflytande *se* lefvande kristendom i sin omgivning. Redan vid 13 års ålder blef han vunnen för Herren och sökte genast, hvad så många troende unga män och kvinnor försumma, att nämligen förena sig med församlingen af troende i orten. År 1884 inträdde han i söndagsskollära-rens led och började från den stunden allt mer känna sig dragen

till arbetet i Herrens vingård. År 1885 flyttade han till Mora, där han dels fortsatte med sin verksamhet bland barnen, dels började att tillfälligtvis vittna om Herren genom offentlig predikan. Dock glömde han ej, att hans jordiska plikter, som han hade att fullgöra vid ett kvarnverk därstädes, först och främst borde taga hans tid, kraft och omtanke i anspråk, tills Herren tydligt visade honom ett annat verksamhetsfält. Sin första predikan höll han i ett skolhus i Mora annandag påsk 1886. Åren 1887—88 ägnade han sig på fleras kallelse uteslutande åt evangelii predikan samt äfven åt studier, det senare året i Norge. På sommaren år 1889 reste han öfver till Amerika, där han ännu är bosatt, och studerade där vid Chikago Theological Seminary tills på våren 1891, samtidigt hvarmed han innehade plats såsom predikant i South Chikago. Efter avslutade studier antog han kallelse till missionsförsamlingen i Galesburg, Illinois, dit han afflyttade efter ingånget äktenskap med Carol Arnkvern från Hamar i Norge. I Galesburg verkade pastor Sundquist såsom predikant och församlingsföreståndare tills på sommaren 1897 och studerade samtidigt vid Knox College.

På sommaren 1896 gjorde han med sin familj en resa till Sverige och Norge. Sina minnen och intryck från denna färd skildrade han på ett högst lifligt och intressant sätt och med en ledig, stundom lekande, stundom allvarlig men alltid fängslande stil i Chikagotidningen Missions-vännen, af hvilka skildringar klart framgick, att denna hans resa skulle komma att tillhöra ett af hans ljufvaste minnen.

Snart fick och hans literära förmåga tillfälle att göra sig vidare känd och bemärkt genom utgifvandet af ungdomstidningen *Linnéa*, hvarigenom han för den svenska ungdomen i Amerika öppnat en frisk åder från den lefvande springkällan. På hösten 1897 flyttade han till Minneapolis och förenade med sig i tidningsarbetet kompositören A. L. Skoog. Samtidigt antog han kallelse till missionsförsamlingen i St. Paul och har sedan dess med nit och framgång tjänat sin mästare i församlings- och redaktionsarbetet.

Han är, fastän bosatt på Amerikas jord, alltigenom svensk och längtar ibland, liksom så mången annan svensk i fjärran land, allt ibland tillbaka till moder Svea. Han säger sig i 10 år ha försökt att bli amerikaniserad och delvis lyckats, men »svensken sitter dock kvar.»

Till våra läsares glädje kunna vi nämna, att han tillhör Ungdomsvännens trogna stab af fasta medarbetare och kommer allt fort att bidraga med sina omtyckta »Tankar och bilder.»

Vi begagna oss af tillfället att med detta nummer sända honom en varm och tacksam hälsning från Ungdomsvännens läsekrets och medarbetare.

Hvad hon fann i skogen.

För Ungdomsvännan af *Betty*.

Hon var ung. Därom vittnade de runda kinderna, den släta pannan, det mörka håret och den spensliga gestalten. Men i hennes långsamma, släpande gång fanns intet ungdomligt. Den var tung som en gammal kvinnas, liksom det i hennes blick och öfriga väsen var något tungt, nedtryckt, som om lifvets djupa allvar lagt sin hand på henne. Ungdomen förer icke alltid glädje och sorglöshet i skölden.

Det var härligt i skogen. Solen sände rika strålknippen ner genom de barriga grenarna, förgyllde mossan under träden och uppsökte en och annan liten blek *Trientalis* inne i skuggan. Trastarna öfvade sång i de mest olika tonarter i grantopparna, och insekter surrade enformigt under trädkronorna. Linnéorna blandade sin fina doft med ångan af den friska, guldgula kådans, som sipprade nedför granarnas stammar. Det var lif, ljud, doft och skönhet i skogen. Men det var icke för henne, som likgiltigt för alla yttre intryck vandrade fram den trampade stigen. Hon hade nog af sina egna tankar, och de intryck, som satt sin dystra prägel på hennes drag, kommo icke ifrån den yttre världen utan från hennes inre.

Hvad sörjde hon väl öfver?

»Brutna löften, svikna förhoppningar och ett krossadt hjärta», gissar någon. »Hårt husbondefolk och ett tråkigt, träsamt hemlif», tänker en annan, och en tredje kanske gissar på ett fattigt hem med sjuka föräldrar eller syskon. Men intet af allt detta. Hon hade länge gått och burit på en tung börda, som dag för dag tryckte henne allt hårdare. Det var en fruktan, som nu mognat till visshet, att det ej stod rätt till med hennes inre lif, hennes förhållande till Gud. Detta hemliga tryck hade beröfvat henne all lifsglädje, på samma gång det gjorde henne rädd för döden. Just nyss hade sanningens ljus med genomträngande klarhet visat, att hennes andliga ställning var fullkomligt ohållbar. Hon var såld under synden, och det fanns ingen råd med henne, ingen tröst hos människor, ingen nåd hos Gud.

Var det väl underligt, att hon icke såg solskenet och grönskan och blommorna i skogen, att hon var döf för fågelsången och insektsurret? Hon ser, hon hör, hon förnimmer ingenting annat än detta: »Om jag dör i detta tillstånd, så går jag evigt förlorad.» Men det tjänar intet till att bedja längre. Hon har bedit och ropat sig trött. Hennes dom är besegrad.

Stenig och öfverspunnen af trädrötter slingrar sig vägen framför henne. Hon måste vandra den. Den var så lik hennes väg genom lifvet.

Men, hvad är det där?

En liten guldhvit pappers- eller kartongbit ligger framför henne på skogsstigen.

Hon lutar sig och tar upp den. Det är ett kort med ornament i guld och färger omkring ett bibelspråk i stora bokstäfver: »*All eder omsorg kasten på honom, ty han har omsorg om eder.*»

»Om eder» — var hon en af dessa »eder»? Brydde Gud sig något om henne nu, sedan han låtit henne gå så länge i mörker utan att gifva henne ljus och tröst?

Oron lade sig därinne, liksom vägen lägger sig öfver blindskäret i hafvet. Men skäret ligger där ändå, och snart skola vågorna bryta sig däröfver i vildt skum. Syndens lön är döden — det är ju en afgjord sak.

Hon stoppade kortet i fickan och fortsatte sin väg och sina grubblerier.

Där ligger ju åter det ljusgula kortet! Har hon tappat det — eller är det en lek med hennes uppjagade inbillning?

Hon måste förvissa sig. Hon böjer sig ånyo och upptager kortet framför sig. Det låg med fränsidan opp och var alldeles likt det andra, men språket var här ett annat»

»*Se, jag utstryker dina missgärningar såsom ett moln och dina synder såsom en dimma.*»

Blott detta — men detta var nog.

Ljuset från ofvan bröt sig in i hennes själ och skingrade mörkret. Ett »moln» och en »dimma». Hur fort och lätt skingrades icke dessa för sol och vind! Hon hade iakttagit det oräkneliga gånger. Var det så lätt för Gud att taga bort — stryka ut hennes synder?

Ja — bördan var ju redan borta och en stark, mäktig ström af glädje fyllde hennes inre. Syndaskulden är afplanad, aiftvagen i lammets blod.

Hon återtog sin väg. Solstrålarna silade sig igenom granarnas korsande grenar som förut, fågelkören tonade genom luften och skogsdoftet omslöt henne från alla sidor; men starkare var solskenet, glädjesången och tackoffrets välluktsångor i den friggjorda, lyckliga skogsvandrererskans inre.

* * *

Åren hafva flytt hädan. Flickan på skogsstigen lefver ännu men är ej längre ung. Fattigdom har ofta tryckt henne. Lifvet

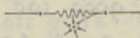
har varit tungt och icke just haft många rosor att låta henne plocka, men hon har alltsedan den stunden, dessa båda korten lågo i hennes väg, med tröst och frimodighet sett framåt mot löftets land. De epokgörande korten hafva ännu ej slutat sin mission. Orden, som löste henne ur otrons band, stå ännu där för hennes räkning och gifva henne den tröst och styrka, hon behöfver, för att fullborda sitt lopp med glädje.

Hvem hade lagt dessa korten på hennes väg? Hon fick aldrig veta det.

Hvem hade valt just dessa orden, som blefvo af evighetsbetydelse för henne?

Hon visste det — och du, unge vän, vet det äfven.

Wid den handen, som styrer så underligt och så trofast säkert, får äfven du vandra.

Lärkan.

Kvittande glada lärka,
 Lycklig på lustig stig,
 Där du — hvad jag kan märka —
 Kvittar också för mig:
 Tolka mig då i sången,
 Hvazi din fröjd består,
 Hvarför du ej som mången
 Demodets drillar slår

* * *

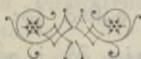
"Jo, ser du, mot det höga,
 Hvarstest min fader bor,
 Blickar förenöjdt mitt öga;
 Jag af hans nåd beror.
 Alls ingen sorg, nej, ingen,
 Lifvet i skuggor klär;
 Skuld har ej fläckt vingen,
 Som emot skyn mig bär".

"Du har ju samme fader,
 Som tagit hand om mig
 Och om de myriader
 Världar på ändlös stig.
 O, stäm då in i sången,
 Lyft dig mot ljuset opp;
 Bed, att du ej blir fången.
 Under ditt lefnadslopp."

* * *

Tack för den sång, du lärt mig,
 För dina goda råd —
 Tillfället, du beskärt mig,
 Akta på Herrens nåd!
 Flyg, ack, flyg ut i världen,
 Sjung som du sjöng för mig,
 När någon under färden
 Stannar och lyss på dig.

A. W. H.

Bland rosor och törnen i äkten- skapets förgårdar.

Af A. W. H.

VII.

Förbida Herren, så hjälper han dig.

Det är ett ögonblick af obeskrifligt allvar för de unga, då de stå i begrepp ett afsluta ett trohetsförbund, som är bindande för hela lifvet. Hvem undrar på, att en mera lugn och betänksam natur icke är färdig med sitt beslut med samma i en så viktig fråga? Ty i en sådan stund gäller det och det innan det afgörande steget är taget, att vara viss i sitt sinne. Huru gärna skulle icke då de båda ungdomarna vilja genomskåda hvarandras hjärtan och blicka några år eller årtionden framför sig i

tiden. Ja, man skulle vid ett sådant viktigt tillfälle i lifvet vilja vara både hjärteransakare och profet. Nu kan dock ingen vara någotdera, åtminstone ej till fyllest för att på förhand kunna säga, hurudant ett äktenskap skall bli: lyckligt eller olyckligt, kort eller långvarigt. Vi se endast det för stunden och ögonen är, endast Gud ser till hjärtat. Dock gifvas omständigheter och förhållanden, såsom vi i föregående betraktelser något påpekat, af hvilka en människokännarens skarpa blick något så när kan sluta till, huru de båda unga skola komma att lefva tillsammans, om de ingå äktenskap med hvarandra, och hurudan deras hushållning och hemtrefnad komma att bli.

Om man icke kan fullt genomskåda framtiden eller hvarandras hjärtan, så gifves dock något som är bättre än detta, och det är att från början lägga denna sak med fullt förtroende och lugn tillförsikt i den himmelske fadrens hand. Den som af hela sitt hjärta gjort det och sedan vill gifva akt på de sätt och medel, Gud använder för att gifva ett förvisningens svar, han kan tryggt förbida Herren och vänta hans hjälp.

Ytliga och lättörda människor behöfva vanligen icke så vidlyftiga underhandlingar hvarken med Gud eller sig själftva, innan de äro färdiga med sitt beslut, men så händer också ofta, att de ganska snart komma underfund med, att de hafva farit vilse. Den, som på allvar begär ett svar af Gud och ger sig tid att vänta, tills det kommer, han får sitt utslag fälldt i himmeln och har därmed af all nåds och hugsvalelses Gud fått sin äktenskapliga lycka betryggad och besegrad.

Men den, som anförtrott denna viktiga angelägenhets afgörande åt Gud, måste sedan ock vara beredd på att följa hans vägar, att offra sin egen vilja och försaka sina egna tycken och känslor, om det genom någon omständighet blir tydligt, att han verkligen begär det. Huru dåraktigt och lättsinnigt vore ej det att först bedja Gud om ledning, råd och förvisning i valet af maka men sedan icke följa hans fingervisning utan i stället sina egna själfviska ingifvelser och sinnliga böjelser. Det kan vara svårt ibland, ja, mycket svårt att i en sådan sak blifva viss om Guds vilja; men om det är sant, att Gud är en fader öfver allt hvad fader heter i himmeln och på jorden, och du såsom hans barn, hörnsamt och undergifvet, uppriktigt och af allt hjärta anförtrott denna sak åt honom, — tror du verkligen då, att han skulle vilja svika ditt förtroende och din förväntan efter undervisning och lämna dig att i en så viktig sak taga dig fram på egen hand, bäst du kan? Tror du, att han, som räknat alla dina hufvudhår och hvarje steg, du tagit under ditt gångna lif, skulle anse detta, att han så gjort, viktigare än att gifva dig en

maka eller make, med hvilken du kan lefva lyckligt? Nej, var du viss, att Gud icke skall börja någon ny ordning med dig, än den han följt af gammalt. Trofast och barmhärtig var han förr, det är han än. God och mild var han i går, det är han ock i dag. Bodde än din blifvande, af honom åt dig utkorade maka eller make på jordens andra sida, så var viss om, att Herren skulle sammanföra eder, när hans stund kommer. Förbida du Herren, så hjälper han dig.

Den, som har tagit steget in i äktenskap utan Gud, den har beslutit lefva ett helt lif utan Gud, har någon sagt, och vi skulle vilja tillägga: kan han vara oberoende af Gud i denna livvets viktiga angelägenhet, då förstår han ej, hvad det är att ledas af Gud i något.

Men huru skall jag då i denna sak taga svar ifrån Gud och veta, hvad som är hans vilja? torde nu någon fråga.

Jo, fråga allra först, hvad Guds ord och ditt eget samvete säga, ty genom dem i första rummet vill Gud vägleda dig till förvissning.

Men skall jag då icke i första rummet fråga mitt eget hjärta? spørjer du. Om jag verkligen skall blifva lycklig med någon, måste väl mitt hjärta och dess kärlek hafva det afgörande ordet.

Jo, det kan väl synas så; men har du då glömt, min vän, att Gud är större än ditt hjärta. Ditt hjärta kan vara missleadt af många yttre samverkande omständigheter och dess tycke kan falla lika snart på en odåga som på ett dygdemönster. Men din Gud tar aldrig miste. Hans ord är en säker ledstjärna och ditt samvete, om det är upplyst af detta ord, är en pålitlig väktare.

Alltså: där du har Guds ord tydligt emot dig, där är ju också hans vilja tydlig. Och om Guds ord är i strid mot ditt hjärtas tycke, så hjälper det icke, om ditt hjärta och dina tycken protestera aldrig så mycket: Guds ord har rätt i alla fall. Och det har alltid ett vaket samvete på sin sida. I många fall är ditt samvete tillräckligt vägledande. Du har t. ex. efter mycken bön och kanske många inre slitningar slutligen blifvit förvissad om, att du bör göra ett val eller mottaga ett anbud. Du är också nöjd med ditt val och tackar Gud därför. Men efter någon tid kommer i din väg en annan person. Du är t. ex. en ung man och får göra bekantskap med en kvinna, som i flera afseenden har större förtjänster och synes vara mera passande för dig, än den Gud utvalt åt dig. Eller du är en ung kvinna, som blifvit uppmärksamrad af en man, hvilken tyckes dig bättre kunna betrygga din framtid och därtill förefaller dig mera sympatisk än den, åt hvilken du gifvit trohetslöfte. Huru skall du nu göra,

om den där personen får mer och mer insteg i ditt hjärta, och din kärlek till den, vid hvilken du förut är bunden, börjar afsvalna? Jo, lyssna till, hvad ditt samvete har att säga! Det talar så här: huru många förtjänster än den kvinna har, hvilken senare börjat fångsla ditt hjärta, så har hon ett betänkligt fel, och det är, att hon icke är din. Och huru företagsam god och ädel än den man är, som börjat ställa den man, som Gud utkorat åt dig, i skuggan, så lider han dock af en betänklig brist i förhållande till dig, den nämligen, att han är en annans. Vakta dig för att öppna ditt hjärta för känslor och tycken till en annan och var nöjd med, hvad Gud har beskärt åt dig! Och om du såsom kvinna mottager af en man ett giftermålsanbud, änskönt du förut gifvit löfte till äktenskap åt en annan man, så skall ditt samvete icke tillåta dig ens att reflektera däröfver, ty du är en annans. Där du i sådana angelägenheter får så tydligt besked af ditt samvete, där behöfver du vid en slik frestelse ej göra så stort nummer däraf eller ängsligt spörja efter Guds vilja. Håll dig till Gud, var trofast och pålitlig i ditt sinne och anse det som en helig plikt att obrottsligt hålla inför Gud gifna löften! Därigenom lägger du en god grund för ett blifvande äktenskap.

CHARLES G. GORDON.

Efter de bästa källor

af —dq—.

Efter staden Sutschaus eröfring bestämdes genom ett kejsrerligt dekret åt Gordon en gåfva af 10,000 taels, omkring 3,500 pund, samt en »utmärkelsemedalj af första klassen». Men Gordon var ej hägad att mottaga dessa kejsrerliga ynnestbevis. Hvarken lagrar, ärebetygelser eller rikedomar hade något värde för honom. Han nekade att emottaga såväl penningar som dekoration. Och med sin lilla spanskrörskäpp visade han sändebuden, där de kommo i högtidlig procession, bärande hela korgar med skatter och guld på sina hufvuden, ut ur rummet.

Kineserna häpnade. Att visa ifrån sig guld och penningar! Att visa ut en kejsrerlig deputation med käppar! Den »segerrike engelske generalen» blef dem allt mer omöjlig att förstå! Vid belägringen af Kintang hände i kårens ögon något ovan-

ligt och otroligt: den osårbara generalen fick ett skott i vaden. Han befallde de närstående soldaterna att tiga och fortför att utdela sina order, till dess han blef vanmäktig af blodförlust. Ej ens då ville han draga sig tillbaka, och hans läkare d:r Moffit, måste med våld låta föra honom ur drabbningen. Kintang eröfrades den 24 april. Den sårade Gordon kunde ej gå, men han kunde, liggande i en bärstol, kommendera sin trupp. Han kastade sig fortfarande djärft in i det af taipingar uppfyllda landet omkring Wusich. Det är något sublimt i denna upphöjda och rena förtröstan, detta friska mod hos denne sårade man, som med några få hundra soldater begaf sig midt in i ett område, uppfyllt med mångtusenden af fiender,» säger en engelsk författare från denna tid.

Stormningen af Tschantschufu var »den alltid segerrika armens» sista strid. Efter nämnda stads intagande gifvo sig de fästen, rebellerna ännu hade kvar; endast Nanking återstod, men där härjade hungersnöden fasansfullt. »Och så», skrifer öfverste Chesney, »skildes den alltid segrande armen från sin general, och dess korta, men betydelsefulla tillvaro tog slut. Under sexton månaders kompanj under hans ledning hade den tagit fyra städer, ett dussin mindre platser samt slagits i otaliga drabbningar och försatt oräkneliga af sina fiender i overksamhet. Och upproret, som stod i full låga, när den trädde i fält, befann sig nu i sina sista dödsryckningar.»

Den kejsrerliga regeringen hade tillämnat Gordon en stor penningebelöning; men liksom han förut tillbakavisat de 10,000 taels, så afvisade han nu denna. Och under sin 16 månaders tjänstgöring hade han utgifvit sin lön, 1,800 pund, för sina soldaters behof. Med rätta kunde han säga: »Jag lämnar Kina lika fattig, som jag kom hit.»

Detta är dock endast, hvad man kunnat vänta af en man med hans sinne och hans karakter. Och om han i vår världsdel framstår såsom ett mönster af en högsint, stor man, så måste han i orientens ögon vara en hjälte af gudomligt ursprung, en öfvernaturlig företeelse. Och såsom sådan dyrkas han i denna dag af både österns gula och Sudans svarta män. Charles Gordon är för dem en glänsande, sagolik uppenbarelse.

Den kejsrerliga regeringen i Peking ville emellertid på något sätt visa Gordon sin erkänsla. Han blef upphöjd till Ti-tu, den högsta militära mandarinvärdigheten, samt erhöi den »gula jackan» med påfågelsfjäder, hvilket motsvarar den förnämsta orden i ett europeiskt land, och prins Kung löste en guldkedja från sin egen hals, hängde den om Gordons och sade: »Denna skall Ni åtminstone ej neka att emottaga.»

Gordon blef före sin hemresa enträget uppmanad att komma till Peking, där stora fester planlades till hans ära; han vägrade dock bestämdt att på något sätt låta «fira» sig. Den 16 februari 1864 hade Gordons-generalen i kejsarens af Kina tjänst blifvit utnämnd till öfverstelöjtnant i engelska armén på grund af »utmärkta förtjänster i fält». Mot slutet af detta år återvände han till England, till de sina i Southampton.

Bref från G. Tiller.

Chikago den 20 mars 1900.

Kära vänner i hemlandet!

Nåd och frid!

Innan jag går att tala om våra resor i Amerika, vill jag säga några ord om en vän, som på sista tiden blifvit mycket kär för mig, och som ingen af oss kan lära känna nog. Jesus sade till sina lärjungar kort före sitt lidande: »Och jag skall bedja fadren, och han skall gifva eder en annan hugsvälare, att *han* skall förblifva hos eder evinnerligen» (Joh. 14: 16). — Är det icke en härlig sanning, att Jesus, vår höge broder, nu fått sin bön hörd, och att vår fader sändt oss denne »andre hugsvälare»? Det ord i grundtexten, som här öfversatts med »hugsvälare», är samma ord som står i 1 Joh. 2:1, och där öfversatts med »försvarare». Det betyder närmast »någon som står vid sidan af en annan», en ständigt närvarande vän och hjälpare. Käre, har du betänkt, att din vän på fadrens högra sida har ställt vid din sida en sådan mäktig hjälpare genom lifvet? Har du öfver hufvud taget umgåtts med honom? Har du betänkt, att Jesus sade (Joh. 16:7), att det var nyttigt för hans lärjungar, att han gick bort, ty genom sin återgång till fadren skulle han sända den helige Ande till dem. Har du betänkt, att denne vän skall förblifva hos dig evinnerligen? Om du ännu ej lärt känna honom såsom din personlige vän, ehuru han visserligen, alltsedan du mottog Jesus, bött i ditt hjärta (Rom. 8:9), så bed i dag allvarligt din himmelske fader, att han må öppna dina ögon, så att du ser, huru himmelskt verklig han står vid din sida, färdig att bistå dig (Luk. 11:13). Vill du bättre lära känna din vän, så läs under bön till Gud följande bibelställen, där den helige Ande nämnes under olika namn: 1 Kor. 2: 10; 3: 16; Es. 11: 2; 1: 16; 2 Kor. 3: 3; Rom. 8: 9; Gal. 4: 6; Fil. 1: 19; Apg. 16: 7; Luk. 11: 13; Es. 4: 4; Rom. 1: 4; Ef. 1: 13; Joh. 14: 17; 15: 26; 16: 13; Rom. 8: 2; Ebr. 1: 9; 10: 29; 1 Petr. 4: 14; Ebr.

9: 14; Joh. 14: 26. Låt denna din gode vän göra dig lik din mästare!

Då vi skrefvo vårt sista bref, bodde vi på skandinaviska emigranthenmet i New York; dessa rader skrivas från ett rum i tredje våningen af Chikago Bible Institute (Moody's bibelskola i Chikago).

Sedan vi genom hjälp af bröder i New York fått vår resplan utlagd i Östra staterna, lämnade vi den offantliga världstaden med dess många, kära församlingar och trossyskon, men äfven med dess moraliska ruttenhet, med dess 7 à 8 tusen kineser, som, ehuru endast män, äro stadens »tvättgummor»; med dess luftjärnbanor och elektriska spårvagnar, för att antråda resan mot norr och nordost. Vi följde till en början en bana, som går utefter hafskusten, och kommo så in i staten Connecticut, där vi stannade i städerna Norwalk, Bridgeport, New Haven, Hartford, New Britain m. fl. I »Östern» är det godt om städer af Göteborgs och Malmös storlek, och öfverallt finner man små fria svenska församlingar af olika samfund. Vi besökte under vår resa där nära 30 mestadels kongregationalistförsamlingar, med ett medlemsantal, varierande mellan 25 och 450. De äro till en stor del nybildade, och ha ofta sina nybyggda kyrkor klädda med mattor på golvet och försedda med ett torn öfver ena hörnet. I Cromwell besökte jag blomsterodlaren Pierson från Skåne, som i sitt drifhus sysselsätter en arbetspersonal af öfver 100 personer. Han är en gudfruktig man, och underhåller af sina gåfvor flera missionärer på skilda fält. Resan vidare mot norr gick delvis utefter Connecticutflodens strömfåra in i staten Massachusetts, där vi gästade bl. a. städerna Springfield, Orange, Fichburg, Woruster (med 10,000 svenskar, svenskarnes »hufvudstad» i Mass.) samt Lowell. Från Orange gjorde vi d. 1:sta febr. tillsammans med pred. Henrikson en utflykt till Northfield, evangelisten Moody's stad. Den trogne arbetaren gick, som bekant, strax före jul hem till sin mästare. Vår tid var mycket begränsad, så att vi blott hunno kasta en flyktig blick på de stora evangelistskolor, som han där upprättat, och om hvilka (institutet här i Chikago inbegripet) han på sitt sista sade till sina barn: »Jag har alltid varit en äregirig man, sträfvande, icke efter att lämna eder gods och rikedomar, utan att efterlämna åt eder ett godt verksamhetsfält.» Det var de rikedomar han testamenterade dem. I Mass. besökte vi äfven halfmillionstaden Boston och några platser däromkring, hvarefter vi reste söderut till staden Providence i staten Rhode Island. Redan förut hade vi mottagit ett bref från en af Alliansmissionens missionärer, Hagqvist, som den 30 jan. afreste från hamnstaden Vancouver på

stillahafskusten till Kina. Han meddelade oss, däri, att vi, om vi skulle hinna till Shang-hai i tid nog för att få följa syskonen Rydberg upp genom landet, skulle nödgas afresa från Vancouver med nästa fartyg redan i slutet af februari och således nästan omedelbart, emot föregående beräkning, afbryta vår vistelse i Amerika. Flere för oss viktiga frågor löste sig då enkelt genom att vi genaste vägen reste hit till Chikago, där Alliansmissionens styrelse har sitt säte. Det blef snart beslutadt, att vi skulle stanna kvar här till hösten, och vi äro nu innerligt tack samma till Gud, för att han i den stora staden ledde oss hit till detta lugna hem, där vi under ledning af Guds ords lykta få stärka vår invärtes människa och förbereda oss för den kalles, han oss beskärt. — Syskon bedjen för oss!

Eder i Herren förbundne

Hälsningar från W. Wilkenson.

G. Tiller.

—•••••—

Brevväxling.

I.

Svar till A.

Eder fråga lyder: *Kan man verkligen vara ett Guds barn utan att ha genomgått en omvändelse?*

Samma spörsmål, som gifver sig tillkänna i Eder fråga, rör sig i rätt mängas hjärtan. Och frågans vikt kräver verkligen ett *ärligt* och äfven sant svar, — ett svar, som icke söfver i falsk säkerhet men icke heller tvingar en uppriktig på Herren troende själ att förtvifla eller gifva sig ut i synden för att kunna omvändas.

När den heliga skrift framställer nödvändigheten af omvändelse, så gäller det dem, som vändt sig från Gud. Till sådana heter det: »Andren alltså edert sinne och omvänden eder, att edra synder må varda utplånade» (Apg. 3: 19; 26: 20). Men när man förde de små barnen till Herren Jesus, sade han aldrig, att de måste omvändas för att vara arftagare af Guds rike, utan han sade, att de mottagit detta rike, och att det tillhörde dem (Mark. 10: 13—16). Deras hjärtan tillhörde redan Herren, och han uttalade en sträng dom öfver dem, som blefve anledning därtill, att ett enda sådant litet barns hjärta droges bort från honom (Matt. 18: 6). Han nämner ej, att en omvändelse skulle vara nödvändig för dessa, om de skola kunna vara och förblifva Guds barn, utan de äro redan Guds barn och behöfva blott i fortsättningen bevaras i denna lyckliga ställning. Men komme den dag, då deras hjärtan droges bort från deras lifs Gud, så vore ingen frälsning möjlig på annat sätt, än att de omvände sig till honom igen. Här af är klart, att den, som från späda år älskat frälsaren och af hjärtat velat vara Guds barn, hvarken behöfver omvändas för att vara Guds barn eller kan omvändas. Ty hvarifrån skulle han då blifva omvänd? Icke kan han vända sig från Gud och börja ett lif utan honom för att kunna omvändas. Ty detta vore en sådan själs allra största förskräckelse. Hon kan icke släppa sin Gud.

Unge vän, vet Ni alltså med Eder, att Ni af hjärtat tror på Jesus, älskar honom och vill tillhöra honom och lefva för honom, då är Ni ett Guds barn och behöfver endast i fortsättningen hålla Eder till honom.

Såsom yttre kännetecken på barnskap framställer Paulus det, att man drifves af Guds Ande (Rom. 8: 14), d. v. s. att man i sitt inre och yttre lif låter sig bestämmas, ledas och regeras af Guds Ande, så att man icke följer köttet och dess lustar utan Anden. Johannes framhåller kärleken till Guds barn såsom bevis på födelse af Gud och andligt lif (1 Joh. 3: 14; 4: 7, 8; 5: 1). Exempel på sådana, som aldrig öfvergifvit Herren, äro Samuel och Joh. Döparen.

Detta vårt svar på den framställda frågan kan icke tjäna dem till tröst, som hafva endast ett fromt och rättskaffens yttre lif att åberopa, för att de skulle vara Guds barn. Nej, det mest exemplariska yttre lif hjälper ej till frälsning, om man ej af hjärtat tror på Kristus och älskar honom. Frukt med vackert utseende kan vara dålig, och aldrig förändras trädet genom dess frukt. Men på ett godt träd växer af sig själf god frukt.

Wingåker den 20 mars 1900.

E. S—g.

II.

Svar till S. L—n.

Ni frågar:

Huru skall man rätt förstå 4:de versen i Davids 15:de psalm?

I den första versen frågar David: »Herre, hvem skall bo i din hydda? Hvem skall dväljas på ditt heliga berg?» och fortsätter i andra versen med att svara: »Den, som vandrar ostraffligt» etc. och i fjärde versen: »... den som icke bryter sin ed, om han ock svurit sig till skada».

Om nu en person svurit eller gått ed på att t. ex. slå ihjäl eller på annat sätt skada sin nästa, då han ju genom utförandet komme att skada sig själf, d. v. s. sitt rykte, sitt anseende och mera, bör han, och är han tvungen att hålla sin ed, äfven sedan hans bättre vetande vaknat?

Mitt hjärta säger ett ljudligt »nej» därtill, men jag vore så tacksam att få höra andras tankar härom.

S. L—n.

Den heliga skrift har aldrig haft anledning att tala om edfästade löften att göra ondt utan endast om löften att göra godt. Aldrig skulle man heller kunnat förmå en israelit att med ed förpliktat sig till något så ohyggligt som att dräpa eller dyligt.

När därför Ps. 15 gör hållandet af gifven ed till villkor för att få bo i Guds hydda o. s. v., så är uppenbart, att därmed åsyftas edsförpliktelse att göra godt. Och sådana afgifna edliga förpliktelse bör den uppfylla och hålla, som på sistone vill bo i Guds hydda, äfven om det skulle visa sig, att han »svurit sig till skada». Det är icke först sedan det edliga löftet är gjort, som man skall undersöka, om man kan och vill hålla det, utan det skall göras först. Men när sedan löftet är gifvet skall det hållas.

Det har blifvit vår gudlösa tid och vårt förfallna släkte förbehållet, att kunna visa fram exempel på människor, som blifvit så fördjäfvlade, att de svära på, att de skola mörda; svära på, att de aldrig skola omvända sig till Gud o. s. v. Men för sådana människors lif innehåller den heliga skrift inga förhållningsregler. Den endast bjuder dem att öfvergifva sin väg och omvända sig till Herren, som vill förbarma sig öfver dem.

Gefle i april.

J. N.